

Αυτό που μου έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση όταν ήρθα πρώτη φορά σε επαφή με το πλούσιο και αξιόλογο συγγραφικό έργο της αγαπητής Τέσας Μπάιλα, ήταν οι τίτλοι των βιβλίων της. Ο ένας πιο πρωτότυπος από τον άλλο και τόσο εντυπωσιακοί που εντυπώνονται στο μυαλό του αναγνώστη, ακόμα και αν δεν έχει διαβάσει κανένα από τα μυθιστορήματά της ακόμη.

Ποιος μπορεί να λησμονήσει άραγε τον πρωτότυπο, χρωματιστό τίτλο του «Ουίσκι Μπλε» ή τον γλυκύτατο τίτλο του υπέροχου «Το Μυσικό Ήταν Η Ζάχαρη»; Πέρα όμως από τους ευρηματικούς τίτλους των βιβλίων της η κ. Μπάιλα είναι μία συγγραφέας χαρισματική και ποιοτική, με ευρεία γκάμα θεματολογίας και μεστό, σαγηνευτικό λόγο. Με αφορμή το τελευταίο, συναρπαστικό μυθιστόρημά της που κυκλοφόρησε το 2016 από τις εκδόσεις Ψυχογιός με τίτλο «Άγριες Θάλασσες» και το οποίο βασίζεται σε μία αληθινή και πολύ συγκινητική ιστορία, η αγαπητή συγγραφέας είχε την καλοσύνη να απαντήσει με τον δικό της, μοναδικό τρόπο στο ερωτηματολόγιο των «Φίλων Της Λογοτεχνίας». Την ευχαριστώ θερμά για τον χρόνο που διέθεσε, της εύχομαι ολόψυχα καλή επιτυχία σε κάθε έργο της και σας προσκαλώ να διαβάσετε τις απαντήσεις της, ώστε να γνωρίσετε κι εσείς λίγο καλύτερα την εξαιρετική Τέσου Μπάιλα!

1) Αγαπητή κ. Μπάιλα, μας έχετε χαρίσει έως τώρα πέντε αξιόλογα βιβλία, με πιο πρόσφατο το μυθιστόρημά σας «Άγριες Θάλασσες», το οποίο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Ποιό ήταν το έναυσμα για την ενασχόλησή σας με τον κόσμο της λογοτεχνίας και το αντικείμενο της συγγραφής;

Διάβαζα πάντα. Από παιδί η αναγνωστική διαδικασία ήταν η αγαπημένη μου ενασχόληση. Έτσι έμαθα να αγαπώ το βιβλίο, να το θεωρώ έναν προσωπικό δρόμο προς την αυτογνωσία, ένα μονοπάτι ζωής που οδηγούσε σε έναν ρωμαλέο ρεαλισμό ακόμη και όταν περνούσε μέσα από

την πιο ζωηρή φαντασία. Σιγά σιγά ένιωσα την ανάγκη να καταθέσω τις δικές μου ιστορίες, να παρουσιάσω εκείνη την πλευρά του εαυτού μου που μόνο μέσω της γραφής θα μπορούσε να εκφραστεί, για να διασκεδάσει τις ανησυχίες του. Κάπως έτσι άρχισαν όλα. Νομίζω η γραφή ήταν μια μοιραία κατάληξη.

2) Από πού αντλείτε την έμπνευση για κάθε έργο σας και κάθε χαρακτήρα και πόσο δύσκολο είναι να σταχυολογήσετε τις απαραίτητες πληροφορίες, όταν αυτές απαιτούνται, ώστε να συνδυάσετε τυχόν ιστορικά γεγονότα, τόπους και μυθοπλασία στα βιβλία σας;

Πολλά πράγματα μπορεί να λειτουργήσουν ως σπινθήρας της έμπνευσης. Για παράδειγμα το πρώτο μου βιβλίο *«Το πορτρέτο της σιωπής»* ξεκίνησε από το άκουσμα μιας φράσης, ενώ οι *«Άγριες θάλασσες»* από έναν πίνακα ζωγραφικής που είδα σε μια έκθεση αφιερωμένη στον συγκεκριμένο ήρωα. Ευτυχώς με το διαδίκτυο η σταχυολόγηση πληροφοριών είναι μια εύκολη διαδικασία. Αργότερα βέβαια, και ανάλογα πάντα με το θέμα, πρέπει να γίνει μια πιο εμπεριστατωμένη έρευνα, για να μπορέσω να εμβαθύνω στη γνώση όλων αυτών των στοιχείων, τα οποία αναφέρω. Αυτό σημαίνει ψάξιμο σε αρχεία, βιβλιοθήκες, συγκεκριμένη βιβλιογραφία-ελληνική και ξένη- εφημερίδες και περιοδικά της εποχής. Άλλοτε πάλι η έρευνα μπορεί να επικεντρωθεί σε προφορικές μαρτυρίες ανθρώπων που πιθανόν έζησαν όλα όσα περιγράφω. Για την ολοκλήρωση του τελευταίου μου βιβλίου, για παράδειγμα, σημαντική ήταν η καταγραφή της συζύγου του ήρωα, της ενενηντάχρονης σήμερα κ. Ελένης Χούμα αλλά και των παιδιών της.

3) Συνήθως, οι περισσότεροι συγγραφείς είτε έχουν σπουδάσει, είτε ασκούν ως επάγγελμα κάτι εντελώς διαφορετικό από την συγγραφική τους ιδιότητα. Θα θέλατε να μας μιλήσετε σχετικά με αυτό και να μας πείτε πόσο αρμονικός είναι ο συνδυασμός όλων αυτών και κατά πόσο αλληλοεπηρεάζονται οι επιμέρους ιδιότητές σας;

Σίγουρα οι σπουδές, η επαγγελματική ιδιότητα και η ενασχόληση μου με τη φωτογραφία και κυρίως με τη συγγραφή είναι όλα όσα με καθορίζουν

ως άνθρωπο. Αν δεν υπήρχαν όλα αυτά σε έναν αρμονικό συνδυασμό τίποτα δε θα ήταν το ίδιο. Γράφεις ή φωτογραφίζεις όλα όσα βλέπουν οι αισθήσεις σου και ο καλύτερος τρόπος για να δουν μακριά είναι η εγρήγορσή τους, η αδιάλειπτη όξυνσή τους και αυτή μόνο ως αποτέλεσμα μιας συστηματικής καλλιέργειας μπορεί να λογιστεί. Και ο καλύτερος σύμμαχος σ' αυτή την εκλέπτυνση τους είναι η αλληλεπίδραση πολλών παραγόντων.

4) Έχετε συμπεριλάβει ποτέ στα βιβλία σας κάποια προσωπικά σας βιώματα; Πόσο εύκολο, ή επώδυνο ήταν αυτό και πόσο εφικτή ήταν η αντικειμενική προσέγγισή τους συγγραφικά;

Νομίζω πως όλοι οι συγγραφείς εντάσσουν προσωπικά τους βιώματα μέσα στο έργο τους και καμιά φορά μπορεί να μην το κάνουν συνειδητά. Και σίγουρα υπάρχουν εμπειρίες που είναι δύσκολο να τις περάσεις σε ένα κομμάτι χαρτί, όμως μπορεί να είναι ένας τρόπος κι αυτός για να τις διαχειριστείς. Η διαχείριση τέτοιων εμπειριών μπορεί να είναι μια επώδυνη αλλά ταυτόχρονα και μια λυτρωτική διαδικασία.

5) Στα βιβλία σας έχετε καταπιαστεί με πολλά και διαφορετικά θέματα, ενώ στο τελευταίο πόνημά σας κυρίαρχο ρόλο παίζει η ίδια η ζωή με μία εκπληκτική αληθινή ιστορία της. Ποιά θεωρείτε ως την πιο σημαντική, ίσως και ανεξάντλητη, "πηγή ιδεών" για έναν συγγραφέα;

Μα τι άλλο; Τον άνθρωπο. Τον τρόπο με τον οποίο η ζωή του σημαδεύεται μέσα στον χρόνο. Πιστεύω ότι οι ιστορίες των μικρών ανθρώπων γράφουν την Ιστορία ενός τόπου και είναι σημαντικό να σκύψουμε πάνω τους και να αφουγκραστούμε τις αγωνίες, τις ψυχολογικές διακυμάνσεις, τις αγωνίες, τους φόβους και τις προσδοκίες τους, για να καταλάβουμε τον αγώνα για επιβίωση μέσα στην Ιστορία. Νομίζω ότι ο άνθρωπος είναι μια ανεξάντλητη πηγή ιδεών.

6) Πιστεύετε πως το επιστημονικό υπόβαθρο είναι απαραίτητο για τη συγγραφή ενός βιβλίου, ή αρκεί το έμφυτο συγγραφικό ταλέντο, η φαντασία και οι εμπειρίες του συγγραφέα;

Πιστεύω ότι οι σπουδές παίζουν ρόλο αλλά ως ένα βαθμό, με την έννοια ότι μπορούν να σε διδάξουν έναν οργανωμένο τρόπο συστηματικής έρευνας και δουλειάς πάω σε ένα αντικείμενο, αλλά αυτό δε σημαίνει ταυτόχρονα ότι μπορεί να σε βοηθήσουν στην ενασχόλησή σου με τη λογοτεχνία. Αυτό που μετράει είναι η προσωπική σου καλλιέργεια, η ιδιαίτερη εκείνη μόρφωση που μπορεί να αποκτηθεί από μια επίμοχθη εξελικτική διεργασία της προσωπικότητας ενός ανθρώπου. Κι αυτή μπορεί να επιτευχθεί κυρίως με το διάβασμα, με την επαφή μας με κάθε μορφή τέχνης, με την πνευματική ανάταση που μπορεί να μας χαρίσει μια μέρα στη φύση, μια επίσκεψη σε ένα μουσείο, μια εμπειρία, ένα ταξίδι. Στη λογοτεχνία υπάρχουν σημαντικά παραδείγματα σπουδαίων δημιουργών που δεν είχαν πανεπιστημιακές περγαμηνές, που μοχλούσαν για την καθημερινή επιβίωση και ωστόσο διέπρεψαν στα γράμματα και όλοι γνωρίζουμε ηχηρά αντίστροφα παραδείγματα.

7) Υπάρχει κάποιο μοτίβο ως προς το πότε σας "επισκέπτεται" η συγγραφική σας έμπνευση; Υπάρχει κάποια συγκεκριμένη ώρα, διάθεση, ή τόπος ίσως, που να σας προδιαθέτει να γράψετε, ή είναι κάτι που "ρέει" αβίαστα από μέσα σας συνέχεια;

Η έμπνευση δεν είναι κάτι που ρέει από μέσα μου συνέχεια. Πυροδοτείται όμως από πολλούς παράγοντες. Την περίοδο όμως που γράφω και έχω μπει μέσα στην ιστορία μου τότε μπορώ να γράφω οποιαδήποτε ώρα. Παλαιότερα έγραφα κυρίως αργά το βράδυ. Τώρα προτιμώ τις πρώτες πρωινές ώρες και μου αρέσει να γράφω ακούγοντας μουσική.

8) Όταν ολοκληρώνετε ένα νέο μυθιστόρημά σας αρκείστε στη δική σας μόνο γνώμη και αξιολόγηση, πριν προχωρήσετε στην έκδοσή του, ή αναζητάτε πρώτα την άποψη κάποιου οικείου σας προσώπου την κρίση του οποίου εμπιστεύεστε;

Υπάρχουν οικείοι μου που εμπιστεύομαι και νιώθω την ανάγκη να ακούσω τη γνώμη τους, προτού το βιβλίο φτάσει στα χέρια του εκδότη μου. Αναζητώ πάντα όμως και μια άλλη συγγραφική ματιά, μια πιο αντικειμενική άποψη και, ευτυχώς, έχω κοντά μου ανθρώπους του χώρου που εμπιστεύομαι απόλυτα για μια πρώτη ανάγνωση.

9) Από τα μυθιστορήματά σας υπάρχει κάποιο το οποίο ξεχωρίζετε, στο οποίο ίσως έχετε μεγαλύτερη αδυναμία και γιατί; Θα θέλατε να μας πείτε λίγα λόγια για τα βιβλία σας και, γιατί όχι, την ιστορία "πίσω από την ιστορία" κάποιων από αυτά;

Δεν μπορώ να διαχωρίσω τα μυθιστορήματα, τα οποία έχω γράψει. Κάθε ένα αποτελεί μια σημαντική εμπειρία ζωής για μένα και γι' αυτό το λόγο τα αντιμετωπίζω με την ίδια αγάπη. Θα με αγγίζει πάντα ίσως λίγο περισσότερο ο κεντρικός χαρακτήρας του πρώτου μου βιβλίου με τίτλο: «Το πορτρέτο της σιωπής» για τη συγκίνηση της πρώτης δημιουργίας, «Το μυστικό ήταν η ζάχαρη», επειδή είναι αυτό με το οποίο εγκαινιάστηκε η συνεργασία μου με τις εκδ. Ψυχογιός και αυτό σήμανε μια σημαντική στιγμή στην πορεία μου και τις «Άγριες θάλασσες», επειδή η συγγραφή αυτού του βιβλίου έγινε η αφορμή για μια κοπιώδη, προσωπική διαδρομή στο ιστορικό μυθιστόρημα και στην αναζήτηση των τρόπων που μπορεί ένα ιστορικό γεγονός να καθορίσει τα συναισθήματα των μεταγενέστερων ανθρώπων.

Έχω γράψει πέντε βιβλία. Θα ξεκινήσω από το τελευταίο μου τις «Άγριες θάλασσες» που κυκλοφόρησε το 2016 από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Πρόκειται για μια μυθιστορηματική μαρτυρία για την πορεία ενός ανθρώπου, του καπετάνιου Μιλτιάδη Χούμα, και τη δράση του κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, την ταραγμένη εκείνη εποχή που την Ιστορία την έγραφαν απλοί, καθημερινοί άνθρωποι, μέσα από παράτολμες πράξεις και μυστικές, αντιστασιακές οργανώσεις. Μέσα στη δίνη του πολέμου, ο Μιλτιάδης Χούμας διέθεσε το καΐκι του, την Ευαγγελίστρια, και όργωσε τις ελληνικές θάλασσες προκειμένου να βοηθήσει στη διαφυγή Άγγλων και Ελλήνων αγωνιστών, όταν, μετά τη Μάχη της Κρήτης τον Μάιο του 1941, πολλοί Έλληνες και Σύμμαχοι, αποκλεισμένοι στην κατεχόμενη Ελλάδα, προσπάθησαν να διαφύγουν με κάθε μέσο στη Μέση Ανατολή, για τη συνέχιση του αγώνα. Είναι ένα βιβλίο στηριγμένο σε μια ογκώδη βιβλιογραφία και στο προσωπικό αρχείο του Μιλτιάδη Χούμα, το οποίο μου παραχωρήθηκε από την οικογένειά του και θα είμαι πάντα περήφανη που καταπιάστηκα με αυτό το θέμα.

Το 2014 κυκλοφόρησε το τέταρτο βιβλίο μου από τις εκδ. Ψυχογιός με τίτλο: «Ουίσκι μπλε». Πρόκειται για μια μυθιστορηματική οπτική στον αγώνα του Έλληνα του 20ου αιώνα για επιβίωση, στη σχέση του με τη

ναυτοσύνη και τη μετανάστευση και εν τέλει με την ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο, ένα ταξίδι στις αχαρτογράφητες πτυχές της ελληνικής ψυχής η οποία ζυμώθηκε με τη θάλασσα από την αρχαιότητα. Ο Μιχάλης, ο κεντρικός ήρωας είναι το σύμβολο του ανθρώπου ο οποίος μάχεται για να βελτιώσει τις συνθήκες της ζωής του σε πολύ σκληρά χρόνια. Το βιβλίο είναι μια ματιά στους Έλληνες που έφυγαν, γύρισαν ή χάθηκαν, ταξίδεψαν, πόνεσαν, ερωτεύτηκαν και αναγνώρισαν τον εαυτό τους μέσα σε πολύ δύσκολα μονοπάτια ζωής.

Είχε προηγηθεί το 2013 το τρίτο μου βιβλίο *«Το μουσικό ήταν η ζάχαρη»*, το οποίο έγινε η αιτία να εγκαινιαστεί η συνεργασία μου με τις εκδόσεις Ψυχογιός το 2013. Πρόκειται για ένα ιστορικοκοινωνικό μυθιστόρημα, χωρισμένο σε δύο μέρη. Στο πρώτο μέρος παρακολουθούμε την Κατίνα την εποχή του μεσοπολέμου, όταν παιδί ακόμη βρίσκεται στην Κρήτη έως και το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Μέσα από βεντέτες, ήθη και έθιμα της εποχής, συναισθήματα και ιστορικές αναφορές το βιβλίο γίνεται η αφορμή να καταγραφεί η Ιστορία του τόπου και να φωτιστεί η ζωή και η νοοτροπία των κατοίκων ενός πολύ μικρού ορεινού χωριού της Κρήτης. Έτσι από το 1895 και την Κρητική Πολιτεία περνάμε στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, στη μάχη της Κρήτης, στο Μάλεμε, στα γεγονότα που σημάδεψαν κυριολεκτικά την καταστροφή της Κανδάνου από τους Γερμανούς, στη φρίκη που οδήγησε ανθρώπους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και στην απελευθέρωση. Το δεύτερο μέρος του βιβλίου βρίσκει την Κατίνα στον Πειραιά του 1950, στις προσφυγικές κατοικίες της Δραπετσώνας, με τους τεκέδες και τους σαλεπιτζήδες, τη φτώχεια και τους ρεμπέτες, τους πρόσφυγες και την προσπάθεια ανασύνθεσης της κοινωνίας μετά τον εμφύλιο. Η ιστορία οριοθετείται από το γάμο και τη μεγάλη αγάπη της Κατίνας με τον Θέμελη, έναν αντιφατικό άνθρωπο που κυριολεκτικά καταδίκασε την Κατίνα στον ισόβιο εγκλεισμό της σε έναν μάλλον πνιγηρό γάμο και αναδεικνύει τις νοοτροπίες που σημάδεψαν τη ζωή των γυναικών τον εικοστό αιώνα.

Το δεύτερο βιβλίο μου είχε κυκλοφορήσει το 2011 από τις εκδόσεις Δοκιμάκης και ονομάζεται: *«Το παραμύθι της βροχής»*. Η ιδέα να ασχοληθώ με την ιστορία αυτή, δημιουργήθηκε όταν πριν από μερικά χρόνια επιστρέφοντας από το Τόκιο άρχισα να διαβάζω συστηματικά οτιδήποτε σχετιζόταν με την Ιαπωνία. Είδα λοιπόν ότι, ενώ όλοι μας όταν φέρνουμε στο νου τη χώρα αυτή συνειρμικά προσανατολιζόμαστε στην εξωτική της πλευρά με τις γκέισες, τα χάρτινα φανάρια και τις

πολύχρωμες βεντάλιες, στην πραγματικότητα πρόκειται για έναν πολύ γοητευτικό και ιδιαίτερο πολιτισμό, ο οποίος κατά την εξελικτική του πορεία μέσα στους αιώνες έχει αναπτύξει κοινά χαρακτηριστικά με εκείνα που ανέπτυξε ο ελληνικός πολιτισμός κι αυτή η διαπίστωση στάθηκε η αφορμή για να γραφτεί αυτό το βιβλίο.

Το πρώτο, «Το ποριρέτο της σιωπής», κυκλοφορεί ξανά από τις εκδ. Έναστρον. Είναι ένα βιβλίο που μιλάει για τη φυγή ενός ανθρώπου με σκοπό την προσωπική του αυτοδιάθεση και την πορεία προς την αυτογνωσία. Ο βασικός του χαρακτήρας είναι ένας άνθρωπος που επιλέγει να ταυτίζει τη μοναχικότητά του με τη μουσική και την ανεξαρτησία του με τη θάλασσα κι ορίζει τα δύο αυτά στοιχεία ως το προσωπικό του όριο ελευθερίας, το οποίο διεκδικεί με πάθος. Η ζωή δεν θα του το επιτρέψει και μια σειρά ανατροπών θα τον οδηγήσει σταδιακά να ανακαλύψει αλήθειες της ζωής του που αγνοούσε.

10) Η συγγραφέας Τέσου Μπαίλα βρίσκει το χρόνο να διαβάσει για δική της ευχαρίστηση και όχι μόνο για έρευνα πάνω σε κάποιο μελλοντικό βιβλίο της; Εφόσον συμβαίνει αυτό, ποιο είδος λογοτεχνίας προτιμάτε περισσότερο ως αναγνώστρια και γιατί;

Διαβάζω πάντα πολύ. Η λογοτεχνία είναι ο δικός μου τρόπος να προσεγγίζω την πραγματικότητα της ζωής, έστω και αν αυτό γίνεται μέσα από τις ρωγμές της φαντασίας και του μύθου.

11) Ποιά είναι τα αγαπημένα σας βιβλία και συγγραφείς; Θεωρείτε ότι έχετε δεχθεί επιρροές από κάποιους ομότεχνούς σας, Έλληνες ή ξένους, σύγχρονους ή κλασσικούς, στο δικό σας τρόπο γραφής, ύφους ή θεματολογίας;

Επιστρέφω συχνά στην κλασική λογοτεχνία, απολαμβάνω το ίδιο να διαβάζω σύγχρονους συγγραφείς, θαυμάζω τον Άντονι Μάρα, τον Χαβιέρ Μαρίας, τον Τζόναθαν Φράνζεν, αλλά και παλαιότερους όπως τους μεγάλους Ρώσους συγγραφείς, τον Καραγάτση, τη γενιά του τριάντα, τον Καζαντζάκη. Μου αρέσει το έργο του Καμύ και η σχέση του με τη φιλοσοφία. Διαβάζω πάντα τον Ελύτη, το ποιητικό του έργο αλλά και η ποίηση των πεζών του κειμένων δημιουργεί μια νέα οπτική των

πραγμάτων μέσα μου και πάντα συγκινούμαι από τη δύναμη της γλώσσας στον δοκιμιακό λόγο. Σίγουρα όλοι δεχόμαστε επιρροές. Είμαστε ό,τι διαβάζουμε.

12) Από την ελληνική και παγκόσμια λογοτεχνία υπάρχει κάποιο βιβλίο το οποίο έχετε λατρέψει, το οποίο "ζηλεύετε" ως λογοτεχνικό έργο και θα θέλατε, ή ονειρεύεστε να έχετε συγγράψει εσείς;

Να σας πω την αλήθεια, όχι, δεν έχω ονειρευτεί να είχα γράψει κάποιο συγκεκριμένο βιβλίο από τα τόσα πολλά που θαυμάζω. Κάθε βιβλίο φέρει τη σφραγίδα και την ευαισθησία του δημιουργού του. Και ακριβώς γι' αυτό το λόγο μας αρέσει ή δεν το βρίσκουμε ενδιαφέρον. Δεν ξέρω πώς θα με έκανε να νιώθω αν το διάβαζα γραμμένο από κάποιον άλλο και ούτε αν θα κατάφερνα εγώ να το γράψω με τη μαεστρία του συγγραφέα που με συγκίνησε με το έργο του.

13) Πιστεύετε πως ο συγγραφέας πρέπει να ταξιδεύει ώστε να έχει κάποια βιώματα από τις χώρες και τις τοποθεσίες τις οποίες, τυχόν, περιγράφει στα βιβλία του και πόσο εφικτό είναι αυτό στην πράξη κατά τη γνώμη σας; Είναι απαραίτητο κάτι τέτοιο, απλά και μόνο για την "διεύρυνση των οριζόντων" του, ή μπορεί η φαντασία και η έρευνα να αντικαταστήσει την εμπειρία;

Ναι, το πιστεύω. Όπως είπα και πριν η διερεύνηση των οριζόντων είναι πολύ σημαντική για όλους μας και πολύ περισσότερο για έναν συγγραφέα. Είναι η μόνη και ασφαλής οδός που θα οδηγήσει τη δημιουργία του στο καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

14) Θεωρείτε ότι ο συγγραφέας θα πρέπει να ασχολείται με διαφορετικά είδη λογοτεχνίας και να "πειραματίζεται" θεματολογικά, ρισκάροντας το υπάρχον αναγνωστικό του κοινό, ή θα όφειλε να εμμένει στο είδος που τον έχει καθιερώσει;

Αυτός ο πειραματισμός είναι απαραίτητος παράγοντας της εξέλιξης σε κάθε δημιουργία. Αλίμονο στον συγγραφέα που εμμένει θεματολογικά στο είδος που του χάρισε μια επιτυχία και αρνείται να πειραματιστεί

κάθε φορά σε κάτι άλλο. Προσωπικά προσπαθώ κάθε βιβλίο να είναι εντελώς διαφορετικό από το προηγούμενο. Μόνο έτσι έχει ενδιαφέρον πρωτίστως για εμένα την ίδια.

15) Πιστεύετε πως οι συγγραφείς οφείλουν να προβληματίζουν τους αναγνώστες "αφυπνίζοντας" τη σκέψη τους, ή ο σκοπός των βιβλίων τους θα έπρεπε να είναι απλά και μόνο ψυχαγωγικός; Εσείς, ποιά μηνύματα επιδιώκετε να "περάσετε" στους αναγνώστες σας και σε ποιό είδος αναγνωστικού κοινού, συνήθως, απευθύνεστε μέσα από το συγγραφικό έργο σας;

Πιστεύω στην κοινωνική αποστολή της λογοτεχνίας. Η καλή λογοτεχνία μπορεί να γίνει καταγγελτική και να αφυπνίσει συνειδήσεις. Ο συγγραφέας δεν είναι ένας άνθρωπος αποκομμένος από την κοινωνία που κλείνεται σε ένα γραφείο και γράφει. Είναι κομμάτι μιας κοινωνίας και συμπάσχει μαζί της. Δονείται από τους ίδιους κραδασμούς και είναι αναπόσπαστο μέλος του σώματός της. Ένα βιβλίο, λοιπόν, μπορεί να είναι ψυχαγωγικό με την αρχαιότερη σημασία της λέξης, την αγωγή της ψυχής. Μια αγωγή που θα οδηγήσει στην πνευματική ανάταση. Αυτό όμως πρέπει να γίνεται ωσμωτικά, διακριτικά, άλλωστε δεν πρέπει να υπάρχουν προθέσεις σε ό,τι γράφουμε. Και αν κάτι μπορεί να φαίνεται μέσα στα βιβλία νομίζω ότι είναι μόνο μια ανάγκη να πιστέψουμε ξανά στον άνθρωπο και στις δυνάμεις που κρύβονται μέσα του.

16) Θεωρείτε πως η σύγχρονη πραγματικότητα μπορεί να αποτελέσει πηγή έμπνευσης για έναν συγγραφέα και, ειδικότερα, οι τόσο δύσκολες καταστάσεις που βιώνουμε τελευταία στην πατρίδα μας; Ή μήπως το ζητούμενο από τους αναγνώστες είναι ακριβώς η "φυγή" από αυτήν την ζοφερή πραγματικότητα;

Ξέρετε, η φυγή είναι μια προσωπική μου συγγραφική εμμονή. Ένα πολύ αγαπημένο μου θέμα. Οι ήρωές μου άλλοτε την επιχειρούν και άλλοτε δεν τα καταφέρνουν. Η σύγχρονη πραγματικότητα είναι μια πολύ δύσκολη πραγματικότητα που μπορεί να λειτουργήσει ως έμπνευση και ίσως περισσότεροι Έλληνες συγγραφείς να πρέπει να σταθούν στα γεγονότα των τελευταίων χρόνων. Και, ναι, υπάρχουν αναγνώστες που θέλουν να διαβάσουν κάτι που τους ταξιδεύει μακριά από τα προβλήματα

που καθημερινά αντιμετωπίζουν αλλά αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο όταν κοιτάξει κανείς κατάματα την πραγματικότητα, μόνο όταν δει ρεαλιστικά τα πράγματα και όχι μέσα από τον θολό φακό της συγκίνησης και της άρνησης της πραγματικότητας.

17) Στην σύγχρονη πραγματικότητα και στην εποχή της σημερινής άκρατης τεχνολογίας, ποιά θεωρείτε πως είναι η θέση του λογοτεχνικού βιβλίου; Περνάει τελικά και το βιβλίο κρίση στη χώρα μας ή διεθνώς και τί θα μπορούσαμε να κάνουμε ώστε να γίνει πιο προσιτό στο αναγνωστικό κοινό και ιδιαίτερα στους νέους;

Το βιβλίο περνάει κρίση, αυτό είναι αναμφίβολο, και νομίζω πως οι εκδότες το γνωρίζουν καλά και έχουν αλλάξει σημαντικά την πολιτική τους. Όλοι οι εκδοτικοί οίκοι έχουν πια πολλές προσφορές και κατά καιρούς διοργανώνονται διάφορα μπαζάρ. Το βιβλίο έχει γίνει πιο προσιτό τα τελευταία χρόνια. Άλλωστε πάντα υπάρχουν οι ενημερωμένες βιβλιοθήκες για να βρει ο καθένας ό,τι τον ενδιαφέρει και έτσι να μη στερηθεί την αναγνωστική απόλαυση. Και πιστεύω ότι θα συνεχίσει να υπάρχει το βιβλίο σε οποιαδήποτε μορφή. Θα αποτελεί πάντα το απαραίτητο πνευματικό αντιστύλι, πάνω στο οποίο μπορούμε να στηριχτούμε όλοι για να δούμε λίγο φως μέσα στον ζόφο της εποχής. Το βιβλίο είναι μια πρόταση ζωής που μπορεί να αναδομήσει την κοινωνία, η μόνη ίσως επαναστατική δύναμη που μας αφορά όλους.

18) Είχατε κάποιους "ενδοιασμούς" όταν αποφασίσατε να δώσετε το πρώτο σας βιβλίο προς έκδοση; Αγωνιούσατε ως προς την αποδοχή που θα τύχαινε αυτό από το αναγνωστικό κοινό; Η θεματολογία των βιβλίων σας, πιστεύετε πως παίζει τον δικό της ρόλο στην αποδοχή αυτή;

Όχι, δεν είχα ενδοιασμούς. Αγωνιούσα να βγει το βιβλίο, όπως νομίζω όλοι οι συγγραφείς. Και βεβαίως το θέμα της αποδοχής του κάθε βιβλίου είναι πάντα μια αγωνία που υπάρχει σε κάθε συγγραφική μου προσπάθεια, από το πρώτο βιβλίο μέχρι σήμερα, με την ίδια ένταση. Σίγουρα η επιλογή της θεματολογίας είναι μια επιλογή που προδικάζει την αναγνωστική αποδοχή και πρέπει να είσαι έτοιμος κάθε φορά να

επωμιστείς το βάρος ή τις απώλειες που πιθανόν θα φέρουν οι επιλογές σου. Είναι κι αυτό ένα ρίσκο που οφείλει να παίρνει ένας συγγραφέας, ένα μέρος του ίδιου πειράματος που αναφέρατε πριν.

19) Εσείς, με την έως τώρα πείρα σας στον χώρο της συγγραφής, τι θα συμβουλευάτε όλους τους νέους επίδοξους συγγραφείς, που ονειρεύονται να δουν κάποτε ένα βιβλίο τους στις προθήκες των βιβλιοπωλείων και, ιδιαίτερα, εν μέσω αυτής της δύσκολης οικονομικής συγκυρίας;

Κυρίως να διαβάζουν. Και να επιμένουν, πιστεύοντας στον εαυτό τους. Είναι ο μόνος τρόπος να μπει κανείς σε έναν τόσο δύσκολο χώρο, ιδιαίτερα τώρα που βρισκόμαστε στην καρδιά μιας απελπιστικής κρίσης τόσο σε οικονομικό όσο και σε πολιτισμικό επίπεδο.

20) Κλείνοντας και, αφού σας ευχαριστήσω θερμά για την τιμή της παραχώρησης αυτής της συνέντευξης, θα ήθελα να σας ευχηθώ ολόψυχα καλή επιτυχία σε όλα σας τα βιβλία και, ειδικότερα, στο τελευταίο σας μυθιστόρημα «Άγριες Θάλασσες» και να σας ρωτήσω για τα άμεσα συγγραφικά σας σχέδια. Τί να περιμένουμε από εσάς στο μέλλον;

Σας ευχαριστώ πολύ κι εγώ για τη χαρά αυτής της συνέντευξης. Για να πω την αλήθεια, μετά τις «Άγριες Θάλασσες» ένιωσα την ανάγκη να ηρεμήσω για λίγο καιρό, άλλωστε πιστεύω ότι πρέπει να δίνουμε τον απαιτούμενο χρόνο στα βιβλία να ταξιδέψουν στις αναγνωστικές θάλασσες και σε εμάς να αποφορτιστούμε, όσο αυτό είναι δυνατό, από αυτά. Θα μου επιτρέψετε, λοιπόν, να μη μιλήσω για τα επόμενα σχέδια μου, όσο ακόμα είναι νωρίς.

Βιογραφία Τέσσυ Μπαίλα:

Η ΤΕΣΣΥ ΜΠΑΪΛΑ κατάγεται από τη Σαντορίνη, αλλά γεννήθηκε στον Πειραιά. Σπούδασε Ιστορία του Ελληνικού Πολιτισμού και Μετάφραση

Λογοτεχνίας. Ασχολείται με τη φωτογραφία, και ατομικές εκθέσεις της έχουν φιλοξενηθεί στο Πανεπιστήμιο Gakugei της Ιαπωνίας, αλλά και στην Αθήνα. Είναι συντάκτρια του λογοτεχνικού περιοδικού Κλεψύδρα. Παράλληλα δημοσιεύει δοκίμια σε εφημερίδες και περιοδικά. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα βιβλία της «Το Μυστικό Ήταν Η Ζάχαρη», «Ουίσκι Μπλε» και «Άγριες Θάλασσες».

Περισσότερες πληροφορίες για το συγγραφικό έργο της συγγραφέως στο επίσημο προφίλ της στο site των εκδόσεων Ψυχογιός:

<http://www.psichogios.gr/site/Authors/show/810/tesy-mpaila>

Εργογραφία της Τέσυς Μπαϊλα:

«ΑΓΡΙΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ» (2016)

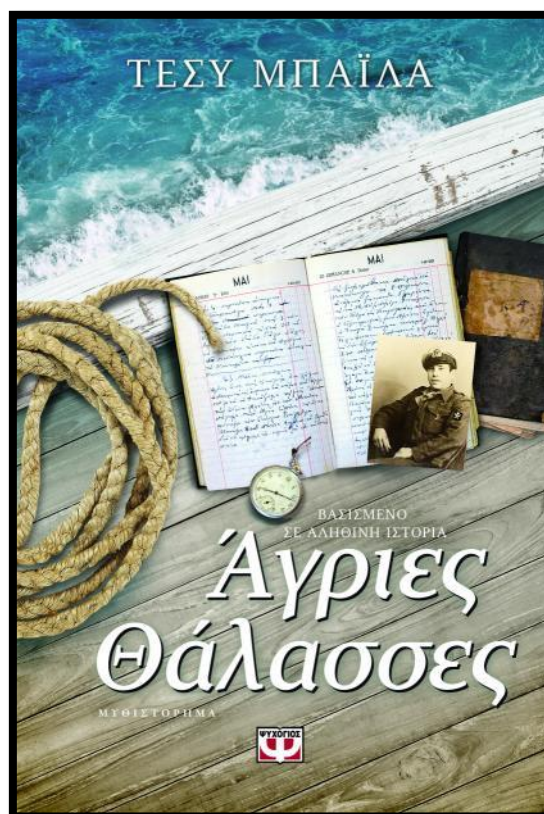
Εκδόσεις: Ψυχογιός

Σελίδες: 472

Τιμή: 14,94 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Στις άγριες θάλασσες της κατεχόμενης Ελλάδας υπάρχει ένα μυστικό ελευθερίας που το γνωρίζουν μόνο οι γενναίοι. Η «Ευαγγελίστρια», το καΐκι της διαφυγής, δε μεταφέρει ανθρώπους· μεταφέρει την ελπίδα της εθνικής ξαστεριάς στην πιο σκοτεινή στιγμή της σύγχρονης Ιστορίας. Κατακτητές και πατριώτες, διώκτες και κυνηγημένοι, όλοι τους στρατευμένοι σ' έναν πόλεμο που θα κρίνει το μέλλον του κόσμου. Από τον ασυμβίβαστο καπετάν Μιλτιάδη Χούμα μέχρι την καρτερική Ελένη του, μικροί και μεγάλοι ήρωες στροβιλίζονται σ' ένα έπος που εκτυλίσσεται στην πανάρχαια θάλασσα του Ομήρου. Τι απέμεινε από αυτή τη φοβερή αντάρα; Μήνες και βοές μέσα στον χρόνο αλλά και η ζωή αυτών των ανθρώπων, πλούσια σε ιδανικά, σε όνειρα, σε έρωτες και πάθη. Ζωή μοιρασμένη σε επεισόδια που θα αδυνατούσε να συλλάβει και η πιο τολμηρή φαντασία.

Μια μυθιστορηματική μαρτυρία για τότε που οι ψυχές ήταν φτιαγμένες από ακριβό μέταλλο· τότε που την Ιστορία την έγραφαν οι απλοί άνθρωποι.»

«ΟΥΪΣΚΙ ΜΠΛΕ» (2014)

Εκδόσεις: Ψυχογιός

Σελίδες: 496

Τιμή: 8,85 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

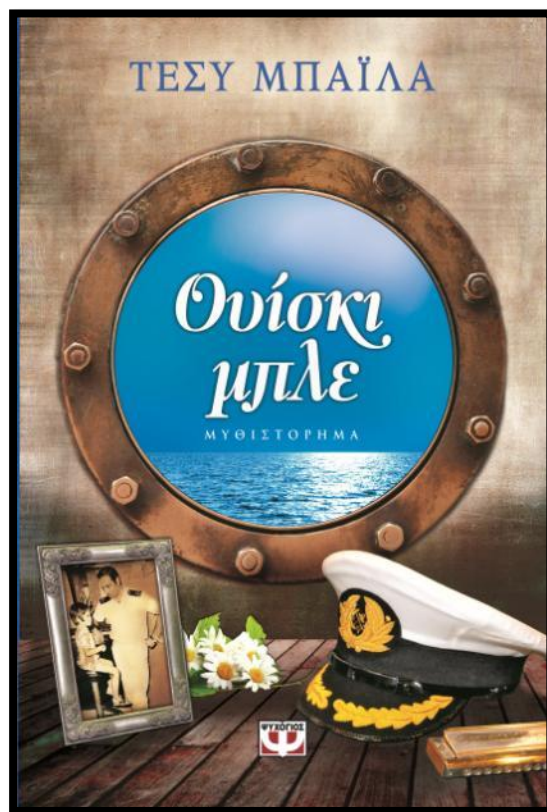
«Ο σύγχρονος Οδυσσέας ονομάζεται Μιχάλης, γιος της Βιργινίας και του καπετάν Βαγγέλη. Το οδοιπορικό του ξεκινά από το Πορτ Σάιντ και η ανάγκη τον φέρνει στη Σαντορίνη και στον Πειραιά των πρώτων μεταπολεμικών χρόνων.

Ακολουθώντας το όνειρο για μια καλύτερη ζωή, θα δοκιμαστεί στα ανθρακωρυχεία της πόλης Μαρσινέλ στο Βέλγιο και στις αποβάθρες του λιμανιού της Νέας Υόρκης, προτού αποδεχτεί αμετάκλητα τη θαλασσινή του μοίρα.

Θα αναζητήσει τη δική του Πηνελόπη στο πρόσωπο της Εριέττας, θα συνοδοιπορήσει με παράξενους συντρόφους όπως ο Αρτέμης και ο Αποστόλης, θα δει να ανοίγουν και να κλείνουν κύκλοι ζωής στη μεγάλη σκηνή του κόσμου.

Σ' αυτό το έπος της φτώχειας και του καθημερινού αγώνα πρωταγωνιστεί η ελληνική ψυχή ζυμωμένη με τη θάλασσα, στη θέα της οποίας ο απλός άνθρωπος βρίσκει ξανά τη δύναμη να ονειρεύεται.

Το Ουίσκι μπλε είναι μια μυθιστορηματική ματιά στον αιώνα που αφήσαμε πίσω μας, στις μικρές και μεγάλες στιγμές που συνθέτουν την οδύσσεια ενός Νεοέλληνα.»

«ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΗΤΑΝ Η ΖΑΧΑΡΗ»

(2013)

Εκδόσεις: Ψυχογιός

Σελίδες: 536

Τιμή: 15,93 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Στην Κρήτη του Μεσοπολέμου μεγαλώνει η Κατίνα, σ' έναν κόσμο σκληρό αλλά αθώο. Η μοίρα της, ίδια με πολλών γυναικών της εποχής αυτής, θα την οδηγήσει στον μεταπολεμικό Πειραιά και στην ασφυκτική αγκαλιά του Θέμελη, ενός άντρα-γρίφου που ασκεί μια καταστροφική και ανεξήγητη γοητεία στις ψυχές των άλλων, παραμένοντας σκοτεινός και αντιφατικός ως το τέλος. Η ηρωίδα, ως άλλη Πηνελόπη, εγκλωβίζεται σ' έναν αδιέξοδο έρωτα, σ' ένα γάμο μαρτυρικό μ' ένα μοιραίο Οδυσσέα που κρύβει καλά τα δικά του μυστικά. Από την προπολεμική Κρήτη στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι τις προσφυγικές συνοικίες του Πειραιά, η ιστορία δεμένη με τα πέτρινα χρόνια της Ελλάδας, στροβιλίζεται γύρω από ένα ζευγάρι εκρηκτικό που βιώνει την καλοσύνη και τη σκληρότητα, την υπομονή και τον παραλογισμό, την αφοσίωση και τον αμοραλισμό. Ένα μυθιστόρημα-καλειδοσκόπιο μιας δύσκολης εποχής, ποτισμένο με εικόνες, μυρωδιές και μνήμες...»

